

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžo/38/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201494
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201494.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Věry Nevedelovej a JUDr. Ľubice Filovej, v právnej veci žalobcu: mal. G. G. M., A., zastúpený zákonným zástupcom Mgr. C. M., bytom detto, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, 813 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/23852 z 18.08.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/190/2014-40 z 21. januára 2015, jednomyseľne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/190/2014-40 z 21. januára 2015 p o t v r d z u j e.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z 18.08.2014, č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/23852, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, pracovisko Bratislava zo dňa 02.05.2011 č. BA/2011/83672/PPP/29/La o nevyhovení žiadosti o vydanie parkovacieho preukazu. Neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že zodpovedá zákonu, lebo je doložené dostatočne zisteným skutkovým stavom, zistené skutočnosti boli správne právne posúdené a je dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené. Krajský súd vychádzajúc z § 2 ods. 3 a 4, § 11 ods. 9, § 14 ods. 6 písm. c/, § 17 ods. 1 a zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia (ďalej len „zákon č. 447/2008 Z.z.“) a lekárskeho posudku vypracovaného dňa 06.08.2014, dospel k názoru, že hoci žalobca bol uznaný za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím („ŤZP“) so 70% mierou funkčnej poruchy (podľa prílohy č. 3 zákona č. 447/2008 Z.z., kapitola III., bod 10, písm. c/), keďže trpí cystickou fibrózou s pľúcnymi prejavmi, črevnými prejavmi ťažkého stupňa, s výrazne oneskoreným telesným vývojom,

avšak z citovaných lekárskeho posudkov nemal verifikované tvrdenie žalobcu, že by v jeho prípade šlo o jednoznačnú odkázanosť na individuálnu prepravu v dôsledku zdravotného postihnutia cystickou fibrózou. Krajský súd zistil aj po opakovanom a doplnenom medicínskom posúdení (postupujúce v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžso/32/2013 z 15.04.2014), že žalobca je odkázaný na špecifickú diétu, pričom chodí do školy, je začlenený do kolektívu detí, nemá individuálnu výuku. V oblasti mobility a orientácie je spôsobilý sa samostatne premiestňovať, nepoužíva kompenzačné pomôcky pri chôdzi. Nemá kardiopulmonálnu nedostatočnosť ani ťažké závraty, nemá poruchy sfinkterov, je plne orientovaný a nie je odkázaný na individuálnu prepravu podľa § 14 ods. 6, písm. c/ zákona č. 447/2008 Z.z. Preto posudok posudkového lekára, ktorý tvoril podklad rozhodnutia správneho orgánu, nebol dôvodom pochybností o správnosti právneho posúdenia žalovaného, že žalobca nespĺňa podmienky podľa § 17 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z.z., na vyhotovenie parkovacieho preukazu.

Vo včas podanom odvolaní žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žiadal žalobe vyhovieť. Krajskému súdu vytýkal najmä:

- že nezistil úplne skutkový stav, keď nevykonal dokazovanie výsluchom lekárov (posudkového a lekára z Centra pre liečbu cystickej fibrózy) za účelom zistenia možných rizík pri použití hromadnej dopravy;
- na základe nesprávneho zistenia skutkového stavu tento aj nesprávne právne vyhodnotil, keď nepriznal žalobcovi parkovací preukaz a preto nezrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu nevrátil na ďalšie konanie;
- rozhodol v rozpore s predloženými dôkazmi a nerešpektoval ani rozhodnutie najvyššieho súdu z 15.04.2015;
- žalobca nemal možnosť oboznámiť sa s posudkom, ani doplniť ďalšie dôkazy.

Odvolanie doplnil dňa 03.08.2015 o námietku vznesenú voči MUDr. C. F., posudkovej lekárke, ktorá vypracovala posudok dňa 06.08.2014, z dôvodu pochybností o jej odbornosti.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrval na svojom stanovisku k podanej žalobe. Zdôraznil, že tvrdenia žalobcu nezodpovedajú objektívne zisteným skutočnostiam. Žalobca nepredložil, ani po troch rokoch od vydania prvostupňového správneho rozhodnutia, žiadnu zdravotnú dokumentáciu okrem záznamu z ambulancie cystickej fibrózy pre deti, ktorý nebol datovaný, na predvolaný pohovor sa bez uvedenia dôvodov nedostavil a žiadne ďalšie návrhy nepodával.

Preto nepovažuje za dôvodné tvrdenie žalobcu o nedostatočnej spolupráci v danom správnom konaní. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len "SSP").

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku („O.s.p.") začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s citovaným ustanovením sa toto odvolacie konanie riadi ustanoveniami O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 246c a § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb. Pri preskúmaní zákonosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, sa stotožnil s preskúmaným rozsudkom krajského súdu a v podrobnostiach na jeho závery odkazuje.

Podľa § 14 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím je odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom, ak nie je schopná na rovnakom základe s ostatnými fyzickými osobami a pri rešpektovaní jej prirodzenej dôstojnosti:

- a) premiestniť sa k vozidlu verejnej hromadnej dopravy osôb a k prostriedku železničnej dopravy a späť,
- b) nastupovať do vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a do prostriedku železničnej dopravy, udržať sa v ňom počas jazdy a vystupovať z vozidla verejnej hromadnej dopravy osôb a z prostriedku železničnej dopravy alebo
- c) zvládnuť z dôvodu ťažkého zdravotného postihnutia inú situáciu vo vozidle verejnej hromadnej dopravy osôb a v prostriedku železničnej dopravy najmä z dôvodu poruchy správania pri duševných ochoreniach, vertebrobasilárnej insuficiencie s ťažkými závratmi, straty dvoch končatín, kardiopulmonálnej nedostatočnosti ťažkého stupňa alebo ťažkej poruchy sfinkterov.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Príspevok na kompenzáciu ŤZP súvisiacu s vyhotovením parkovacieho preukazu možno poskytnúť len ťažko zdravotne postihnutej fyzickej osobe, ktorá spĺňa zákonom stanovené podmienky. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že právny nárok na vyhotovenie parkovacieho preukazu ako jedného z príspevkov na kompenzáciu ŤZP neexistuje, ide o fakultatívnu dávku, a preto pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného odvolací súd skúmal len to, či žalovaný pred svojím rozhodnutím dostatočne zistil skutočný stav vecí, či rozhodnutie zodpovedá obsahu spisov a zásadám logického myslenia.

Nové posúdenie odkázanosti žalobcu na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom podľa zákona č. 447/2008 Z.z. vykonal žalovaný na podnet rozhodnutia najvyššieho súdu a z administratívneho spisu vyplýva, že záverečnému hodnoteniu predchádzalo riadne zistenie skutočného stavu vecí. V priebehu ďalšieho konania správne orgány postupovali v konaní v úzkej súčinnosti so žalobcom (zákonným zástupcom žalobcu, ktorý podľa úradných záznamov z 01.08. a 04.08.2014 bežne s pracovníčkou oddelenia posudkových činností komunikoval) a dali mu príležitosť (výzva na doloženie lekárskeho nálezu a predvolanie na posúdenie zdravotného stavu doručená žalobcovi dňa 01.08.2014), aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať (napr. 06.08.2014), najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia vrátane možnosti uplatnenia práva namietať odbornosť posudkového lekára. Zákonný zástupca žalobcu však práva žalobcu dostatočne nevyužil, keď nielenže konajúcemu posudkovému lekárovi nepredviedol žalobcu, čím sám neumožnil (maril) riadny vyšetrovací proces z medicínskeho a tým aj skutkového hľadiska, predložil listinu bez uvedenia dátumu vyhotovenia, čiže predložil dôkaz s nedostatočnou právnou silou, (keď zvyčajne sa v danej oblasti predkladá zdravotný nález nie starší ako 6 mesiacov), ktorú však konajúci posudkový lekár napriek tomu vzal do úvahy. Navyše všetky výhrady k odbornosti posudkovej lekárky mal žalobca vzniesť logicky v priebehu správneho konania, čo však tiež neurobil. Z doložených listinných dôkazov totiž takéto prejavy alebo úkony žalobcu (jeho zástupcu) absentujú, preto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vytýkať správnomu orgánu pochybenia vyvolané samotným žalobcom.

Pokiaľ žalobca namietať spôsobilosť posudkového lekára na daný výkon funkcie z hľadiska jeho odbornosti, je treba pripomenúť, že túto námietku mohol (mal) žalobca predniesť v správnom konaní, resp. najneskôr v žalobe, čo však neurobil a preto k tejto námietke v odvolacom konaní už nemožno prihliadnuť.

Rozhodnutie žalovaného musí byť podmienené správnu úvahou, ktorá vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Do takéhoto hodnotenia dôkazov súd zasahuje v prípade, keď rozhodnutie

žalovaného odporuje obsahu spisov, alebo zásadám logického myslenia. K takémuto pochybeniu žalovaného ani podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo.

Z vyššie uvedených dôvodov považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu za súladný so zákonom, a preto ho podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 250k ods. 1 tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovaný nemá právo na náhradu trov konania zo zákona.

O tomto rozsudku rozhodol senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.